

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 16-án.

Kezdő ének: 89. zsoltár 1. verse

Főének: 479. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 89. zsoltár 3. verse

Textus: Lukács evangéliuma 14. rész 15. verse „Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: Boldog az, aki Isten országának vendége.”

Kedves Testvéreim!

A vendégséggel kapcsolatban minden bizonnyal sokféle emléünk van. Ezek az emlékek pedig az esetek legnagyobb többségében pozitívak. Hiszen vendégségben lenni jó dolog. Találkozhatunk azokkal, akik fontosak nekünk, akiket szeretünk, akikkel jól beszélgethetünk. Esetleg eszünkbe jutnak ételek, amiket mindig egy bizonyos háznál kaptunk, és az emlékek eszünkbe juttatnak régi időket, amikor a nagyszülőknél voltunk, amikor a rokonságot látogattuk. Azt hiszem, hogy kimondhatom, jó vendégnek lenni.

A felolvasott mondat pedig azt mondja, hogy van egy olyan típusú vendégség, ami még ennél is jobb. Ez pedig az, amikor valaki Isten országában étkezhet. A beszélgetés előtt Jézus arról beszél, hogy sokan a vendégségben azt nézik, hogy ki hova ül, hogy ki foglalhatja el a főbb helyeket. Ez ugyanis azt jelzi, hogy ki a hatalmasabb, ki az előkelőbb. Jézus azt mondja, hogy mi ne így tegyünk. Hiszen aki megalázza magát, az felmagasztaltatik, aki pedig felmagasztalja magát, az megaláztatik. Aztán azt is a szívükre helyezi Jézus az ott lévőknek, hogy ne azokat hívjuk meg, akik viszonzni tudják a vendéglátást, hanem azokat, akik nem tudnak semmit visszaadni. Ezek után kiált fel egy vendég: boldog az, aki Isten országának a vendége. Ő is érzi, hogy ilyen személyválogatás nélküli vendéglátás egyetlen helyen valósul meg, Isten országában.

Mit jelent Isten országában vendégként jelen lenni? Azt jelenti, hogy aki ott van, az Jézussal együtt ül az asztalnál. Olyan kiváltságos helyzetben van, ami csak keveseknek adatik meg. Ahogyan Jézus szavait feljegyzi a Jelenések könyve: „Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem”. Aki pedig Jézussal étkezik együtt, az részese mindannak, amit Ő elkészített. Semmit nem tart vissza, sőt a legjobbat adja oda. Igen, boldog ember az, aki Isten országának a vendége. Amikor Jézus meghallja ezt a mondatot, akkor a hallott példatörténettel válaszol.

Krisztus Urunk alapvetően kétféle vendégséget érzékeltet ebben a történetben. Az egyik az, ami már itt a földön a mienk lehet, amikor részesei vagyunk Isten országának, a másik pedig az örökkévaló vendégség, aminek részesei lehetünk a mennyben. Mégis azt érezzük, hogy itt inkább arról van szó, ami a földi körülmények között játszódik, ahol van vagyon, van család, van munkaeszköz. Ugyanakkor azt is jelzi a Megváltó, hogy ennek a földi vendégségnek kihatása van arra, ami a mennyben lesz majd. Vagyis aki itt a földön nem részese Isten országában a vendégségnek, az nem lesz részese a mennyben sem ennek.

Az első, amit erről a vendégségről meg tudunk, hogy annak csak hívás útján lehetünk a vendégei. Nincsen olyan, hogy bejelentkezünk és azt mondjuk, mi szívesen jövünk, mi itt vagyunk, Istenünk, vendéglj meg minket. Csak az lehet részese Isten országa vendégségének, akit Isten hív magához.

Alapvetően kétféle hívással találkozunk itt. Vannak, akik eredetileg hivatalosak. Jézus, amikor elmondja ezt a példatörténetet, akkor arra utal, hogy a hivatalosak esetében nem másra, mint a zsidó népre, a választott népre kell gondolnunk. Ők azok, akiket Isten kiválasztott a többi nép közül, hogy hozzá tartozzanak és részesüljenek mindabból, amit a Mindenható tud adni nekik, vagyis legyenek a vendégei.

Mégis azt látjuk, hogy a hivatalosak nem megfelelő választ adnak. Ők elutasítják a vendégséget. Ezért van egy második hívás is, akik a meghívottak. Nem lettek külön kiválasztva, mégis meghívásra kerültek. Mondhatom úgy is, hogy válogatás nélkül meghív mindenkit a gazda. A korabeli körülmények szerint ők mindazok, akik a zsidó népen kívül esnek. Jézus egy alkalommal idegen vidéken jár, és csatlakozik hozzá egy asszony, akinek beteg a gyermeke. Megkéri Jézust, hogy gyógyítsa meg a gyermeket. Azt a választ kapja, hogy nem küldtem máshoz, mint Izráel fiaihoz. Majd hozzáteszi Jézus, hogy nem jó a gyermekek kenyerét elvenni és odaadni a kutyáknak. Mit mond akkor ez az asszony? Azt, hogy a kutyák is kapnak azokból a morzsákból, ami az asztalról leesik. Ezek után Jézus, látva az asszony hitét, meggyógyítja a gyermekét. Ez a történet is azt mutatja, hogy részesednek mindazok Isten áldásából, vagyis vendégei az Ő országának mindazok, akik nem kiválasztottak, de meghívottak.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 16-án.

Mit jelent ez a kétféle hívás? Azt, hogy nekünk kétszeres esélyünk van részesedni Isten országának a dolgaiban. Mi is mindannyian hivatalosak vagyunk, olyanok, akiket eredetileg meghívott a gazda. Hivatalosak vagyunk ugyanis a teremtés jogán. Isten minket a saját képére és hasonlatosságára teremtet. Mint ilyenek igenis Hozzá tartozunk, a vendégseregébe tartozunk. Hivatalosak vagyunk Isten országának a vendégségére azért is, mert megváltottak vagyunk. Jézus Krisztus mindnyájunkért meghalt, minden egyes emberért eljött a Földre. Mondhatjuk, hogy a teremtés és a megváltás okán hivatalosak vagyunk a vendégségre.

Ugyanakkor meghívottak is vagyunk. Ha az ember nem érti és nem érzi, hogy mit jelent Isten teremtményének lenni, vagy Jézus megváltottjaként élni, akkor mindig kapunk még egy esélyt. Érkeznek felénk embereken keresztül, ahogyan a történetben a szolgálkon keresztül a megszólítások. Hallhatjuk újra és újra, hogy Isten vár ránk, hogy örömmel fogad minket, hogy kész van a vendégség, csak el kell indulni felé. Nagy lehetőség az, hogy minket kétféle formában is hív Isten.

Nem mindegy, hogy mi a válasz erre a megszólításra. Jézus részletesen felsorolja, hogy mit mondanak az eredetileg hívottak. A hivatalosak nem tesznek mást, mint mentegetőznek. Ahogyan hivatalosan mondjuk, kimentésüket kérik. Elmondják egymás után, hogy milyen földi dolgok vannak, ami miatt nem érnek rá. Földet vettek, ökröt vettek, megházasodtak. Ezekről nem mondhatjuk azt, hogy lényegtelenek. Igenis fontos számunkra a családunk, a házastársunk. Igenis fontos számunkra, hogy a vagyonunkkal jól gazdálkodjunk. Jézus nem olyan dolgokat sorol fel, amik nevetségesen könnyed okok lennének, hanem olyanokat, amik igenis fontosak. Nem azt mondja Jézus, hogy az érvekké van baj. Nem is azt mondja, hogy ezekkel nem szabad foglalkozni. Csupán a sorrendre hívja fel a figyelmet.

A számunkra lényeges dolgok, mint például a család, a munkánk, a vagyonunk, amik az életünket meghatározzák, soha nem kerülhetnek Isten országának a dolgai elé. Ezek a fontos dolgok ugyanis csak akkor nyerik el igazi értéküket, hogyha Istennel együtt éljük meg ezeket. A családi élet akkor teljeseedik ki, hogyha a Mindenható is jelen van a mindennapjainkban, ha imádkozunk Hozzá együtt. A vagyonunkkal is csak akkor tudunk jól gazdálkodni, hogyha mindent Istentől érkező ajándékként fogadunk el. Ahhoz ugyanis, hogy a földi dolgaink igazán szépek, értékesek, jók legyenek, részt kell vennünk újra és újra Isten országának a vendégségében. Ez a vendégség ugyanis, ami már itt a földön a mienk lehet, az meg is ismétlődhet. Isten azért hív minket, hogy részesei legyünk ennek a gazdagságnak.

A hívás után következik a biztatás is: Isten országában elég hely van mindannyiunk számára. A gazda kétszer küldi ki a szolgálkat, hogy gyűjtsenek vendégeket. Majd ezt mondja, hogy kényszerítsetek mindenkit bejönni, hogy megteljen a házam. Isten célja az, hogy aki tud, az mindenki ott legyen. Nem lehet lemaradni Isten országának a vendégségéről helyhiány miatt. Vannak olyan kisegyházak, akik létszámot húznak meg ezzel kapcsolatban, azonban ez téves hozzáállás. Mindenki számára van hely. Ha tehát meghalljuk a hívást, akkor nyugodtak lehetünk abban, hogy nem szorulunk ki a vendégségből.

Végül még egy biztató dolgot megtudhatunk Isten országának a vendégségéről. Nem a mi képességeink, vagy tulajdonságaink számítanak a meghívásnál. Teljesen mindegy, hogy hogyan nézünk ki. A példatörténetben Jézus szerint a vakokat, sántákat, bénákat hívják. Azokat, akik egyébként nem mehettek be a templomba, akik nem vehettek részt az istentiszteleti alkalmakon, Isten azokat is meghívja a vendégségbe. Nem számít, hogy milyenek vagyunk.

Körülbelül egy hónapja a gimnáziumban járt egy énekes, aki származása szerint Új-zélandi őslakos, maori. Ő mesélte el, hogy annak idején, amikor tizenéves volt, mennyit küzdött a kinézetével. Kövér volt, csúnya volt, úgy gondolta, hogy nála rondábbat Isten nem is teremtet. Akkor nyugodott meg aztán a lelke, amikor megértette, hogy Isten számára ez lényegtelen. A Mindenható így is szereti, elfogadja. Megértette, hogy minden feltétel nélkül vendége lehet Isten országának.

Kedves Testvéreim! A mai napon mi is kimondhatjuk „boldog az, aki Isten országának vendége”. Boldog, mert Isten kétszeresen is hív minket. Boldog, mert válaszolhat erre a hívásra, hiszen mindenki számára van hely. És boldog, mert nem számít sem a külsőnk, sem a tulajdonságaink, sem semmi más; csak egy dolog számít, hogy meghalljuk és elfogadjuk a hívást. Induljunk el mi is, hogy Jézus Krisztussal együtt részesei lehessünk a legszebb vendégségnek!

Ámen!

Záró ének: 295. dicséret mind a 2 verse